

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအသင်း

NEW APPROACH TO BUDDHA DESANA

ဗုဒ္ဓဒေသနာကို စနစ်သစ်နည်းဖြင့် လေ့လာခြင်း

စာစဉ်(၁၇)

သင်္ကေတသမ္မုတေ

၂၀၁၀ - ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈ - ရက်
(၂၅) ကြိမ်မြောက်၊ ဗုဒ္ဓနည်း နာမ်ရုပ်လေ့ကျင့်ရေးစခန်း
ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား၊ မန္တလေးမြို့တွင် ဟောကြားသောတရားတော်

ဦးဌေးအောင်

(မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ)

ပဓာနနာယက၊ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအသင်း
တွဲဖက်ဌာနမှူး (ငြိမ်း)၊ နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်၊ မန္တလေး

ဗုဒ္ဓဒေသနာကို စနစ်သစ်ဖြင့်လေ့လာခြင်း

စာစဉ် - ၁၇

သတိ သပ္ပာယ်

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၈-ရက်
မန္တလေးမြို့၊ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားတွင်
၂၅-ကြိမ်မြောက် ဗုဒ္ဓနည်း၊ နာမ်ရုပ်လေ့ကျင့်ရေးစခန်း၌
ဟောကြားသောတရားတော်

ဦးဌေးအောင်

(မဟာသဒ္ဓမ္မဏေတိကဓဇ)

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့်ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအသင်း
တွဲဖက်ဌာနမှူး၊ နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်(မန္တလေး)

သင်္ကေတသမ္မုဗ္ဗေ

ဒေသနာက သင်ကြားပေးလို့ သိရတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ။
အဲဒီ အကြောင်းအရာတွေက တကယ်ရှိနေတာက ဘဝပါ။ ဘဝနဲ့ပတ်
သက်လို့ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အခြေခံ ဓမ္မသဘာဝများ သိနိုင်အောင် ကြိုး
စားတာ။ ကြိုးစားတော့လည်း အသိဉာဏ်နဲ့ စွမ်းအားနဲ့သိဖို့ အလွန်ခဲယဉ်း
တယ်။

သို့သော်လည်း ဘုရားရှင်ဆိုဆုံးမတဲ့ ဓမ္မဒေသနာများကို ကြား
နာသင်ယူရတဲ့အခါ မိမိမှာရှိနေတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်စွမ်းအားကို ဘယ်ပုံ
ဘယ်နည်း အသုံးပြုရမယ်။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း မိမိကိုယ်ကို လေ့ကျင့်ရ
မယ်။ လေ့ကျင့်ခြင်းအားဖြင့် သိအားတွေ၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ ပညာ
အားတွေ တက်လာမယ်။ အဲဒီ သိအားတွေ၊ ပညာအားတွေနဲ့ မိမိရဲ့
အခက်အခဲတွေကို ဖြေရှင်းနိုင်ဖို့ လေ့ကျင့်ခန်းလိုတယ်။ အဲဒီ လေ့ကျင့်
ခန်းကလည်း ဒီစနစ်ကိုသုံး။ ဒီစနစ်ဆိုတာ ဘုရားရှင်ပေးတဲ့ နည်းစနစ်ကို
သုံးတာ။ အဲတော့ နာမည်လေးတွေနဲ့ ခေါင်းစဉ်တပ်တော့ လေ့ကျင့်ခန်း
နာမည် (အလုပ်လုပ်တဲ့အလုပ်)က ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်အလုပ်။
ကာယာနုပဿနာ သတိပဋ္ဌာန်အလုပ်ဆိုတာဟာ ဒီရူပကာယကြီးကို
စိတ်မှာရှိနေတဲ့ သတိအားနဲ့ ရှုမှတ်ပွားများတဲ့အလုပ်ပါ။

အဲဒီ ကာယာနုပဿနာကလည်းပဲ ထိုက်သင့်သည့်အားလျော်
စွာ ကာယအကြောင်းကို သိနိုင်ဖို့အတွက် ရူပက္ခန္ဓာကြီး တည်ဆောက်
ထားပုံ (အရိုးစု၊ အသားစု၊ အတွင်းကောဠာသမ္ပာဒ်များ)၊ ဒီဝတ္ထုပစ္စည်းတွေ

မိမိခန္ဓာအတွင်းမှာ တကယ်ရှိ၊ အဟုတ်ရှိနေတဲ့ သဘာဝ အဆင်းအာရုံ၊ ဒါတွေကို သေသေချာချာမှတ်မိအောင်၊ မိမိ၏ အတွင်းစိတ်၊ မနော ဝိညာဏ်မှာ ထင်ရှားလာအောင် လေ့ကျင့်၊ လေ့ကျင့်တာလည်းပဲ နည်း ပညာ။ ဒီနည်းပညာကို ယူပါ။ ဒီနည်းပညာကို ရပြီဆိုရင် ဒါကိုအသုံးပြုပါ။ ဒါဟာ ဘုရားရှင်သင်ပေးတဲ့ နည်းပညာပါ။

အဲဒီမှာ အရေးကြီးတဲ့အချက်က စဉ်းစားတဲ့အခါတိုင်း မိမိရဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၊ ပစ္စုပ္ပန်အဖြစ်ဟာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ အဲဒီ အရေးကြီး နေတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၊ ပစ္စုပ္ပန်အလုပ်ကိုသာလျှင် အာရုံပြုနိုင်ကြတယ်။ အခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝမှာ မိမိကိုယ်တိုင် အခုလိုဘဝ ရရှိလာတာ။ လူ့ဘဝ၊ လူ့ခန္ဓာကို ရတယ်။

မိမိ၏ ဘဝအနေအထားနဲ့ စီးပွားဥစ္စာရှိတယ်။ လူ့အဆင့်အ တန်းရှိတယ်။ ဒါတွေရရှိလာတော့ ဒါတွေ ငါကြိုးစားထားရတာ၊ ငါ့ဝီရိယ၊ ငါ့ပညာ၊ ငါ့အားနဲ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ထားလို့ ဒီအကျိုးတရားတွေ ခံစားရတာလို့ ကိုယ်ကမှတ်တယ်။ အဲဒါဟာလည်း မှန်ကန်တဲ့အကြောင်း။ ဘယ်လို မှန်ကန်တုန်းဆိုတော့ လူ့အများသိထားတဲ့အတိုင်း မှန်ကန်တယ်။ လူ့အများ သိထားတဲ့သဘောကို အများသိအမှန်တရား။ အများကသိ ထားတဲ့ အမှန်တရားကို သမ္မုတိသစ္စာ။ အဲဒီ သမ္မုတိသစ္စာ နယ်က ပြောပြနေတဲ့ အမှန်တရားက မိမိတို့ တွေ့ကြုံနေသော အတွေ့အကြုံနဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတော့ပြောတာ။

မိမိကိုယ်တိုင် ဒီဘဝဆိုတာကို ရတဲ့အကြောင်းတောင်မှ မသိဘူး။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပဋိသန္ဓေနေခဲ့တာ။ မွေးဖွားလာပြီး ကလေးလေးဘဝနဲ့

ပက်လက်နေခဲ့ရတာ။ လေးဘက်သွားရတာဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ အခု ကိုယ်ကမသိဘူး။ မသိနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါတွေက အဟုတ်ကို ဖြတ် သန်းလာခဲ့ရတာ။

အဲဒါထက်ပိုပြီး ထူးတဲ့အချက် ဘုရားက ပြောပါတယ်။ ပဋိသန္ဓေ မတည်ခင်တုန်းကလည်း ဘဝရှိတယ်။ အဲဒီဘဝမှာ လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တဲ့ ကမ္မ ဆိုသည့် အလုပ်တွေရှိတယ်။ အဲဒီအလုပ်တွေကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စွမ်းအားတွေက အားနဲ့ ဒီဘဝရဲ့အစ ပဋိသန္ဓေဆိုတာကို တည်ပေးလိုက် တာ။ ပဋိသန္ဓေတည်တယ်ဆိုတာဟာ ရုပ်ခန္ဓာ၏ဗီဇနဲ့ နာမ်ခန္ဓာ၏ဗီဇ နှစ်ခုကို ကံစွမ်းအားက တည်ပေးတာ။

တည်ပေးတော့ သဘောပေါက်ဖို့ အချက်က မိမိရဲ့ ပြည့်စုံသော ရူပက္ခန္ဓာ၊ နာမက္ခန္ဓာတွေကိုရတော့ ဒီဘဝ ဒီခန္ဓာကိုရလို့ ကိုယ့်ရဲ့သတိ အား၊ ဝီရိယအား၊ ပညာအားတွေနဲ့ လုပ်ထားလို့ ရတယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း အတာလည်းမှန်တယ်။ သို့သော် ဒီဘဝကို တည်ပေးလိုက်တုန်းက ကံစွမ်း အား၊ အဲဒီ ကံစွမ်းအားက အခုဘဝမှာရှိနေတဲ့ အခြေအနေကိုလည်းပဲ အထောက်အပံ့ပေးတယ်။ အဲတော့ ပဋိသန္ဓေတည်နိုင်အောင် တည် ဆောက်ပေးတဲ့ ကမ္မသတ္တိကိုတော့ ဇနကကမ္မသတ္တိလို့ ခေါ်တယ်။ ဇနက ကမ္မသတ္တိဆိုတာဟာ ရုပ်အသစ်နာမ်အသစ် ဖြစ်ပေါ်လာအောင် ထောက် ပံ့ပေးသော ကံစွမ်းအား။

အဲဒါတင် မကဘူး။ အခုဘဝမှာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ချမ်းချမ်းသာသာ နေရတဲ့ဘဝ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ ပြည့်စုံအောင် အတိတ်ကပြုခဲ့သော ကံစွမ်း အားတွေကလည်း အထောက်အပံ့ပေးပါတယ်။ အဲဒါတွေကိုတော့ ဥ

ပတ္တမ္မက ကံတဲ့။ ဥပတ္တမ္မကကံတွေရဲ့ အထောက်အပံ့တွေလည်း ရလို့ ဘဝမှာ သက်သက်သာသာနဲ့ ကိုယ်က နေကြရတာ။ အဲဒီအကြောင်း အရာတွေဟာ ထည့်သွင်းစဉ်းစားရမယ့် သဘာဝ အကြောင်းအရာတွေ။

ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိနေတဲ့ လူတိုင်းလူတိုင်း၊ မိမိတို့ရဲ့ဘဝ၊ မိမိတို့ရဲ့ အဆင့် မြင့်သည်ထက်မြင့်အောင် နိုင်ငံအသီးသီး၊ လူမျိုးအသီးသီး ကြိုး စားရှာဖွေကြရတာ။ အဲဒီလို ရှာဖွေပြီးတော့နေတဲ့ လူသန်းပေါင်း ခုနှစ် ထောင်နီးပါး ဒီပစ္စုပ္ပန်ကာလ၊ ဒီကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာ နေကြတာ။ အဲဒီလူ တွေရဲ့ တွေးပုံတွေးနည်း၊ စဉ်းစားပုံ စဉ်းစားနည်းကတော့ ငါကြိုးစားလို့ ငါ စီးပွားဥစ္စာရတာ၊ ငါ ဂုဏ်သိက္ခာတက်တာ၊ ငါအဆင့်အတန်း မြင့်တာ လို့ပဲ သိတယ်။

ဒီဒေသနာမှာပြောတဲ့ စွမ်းအား။ အရေးကြီးတဲ့စွမ်းအား အတိတ် ကပြုခဲ့သော ကံစွမ်းအားလည်း ပါပါတယ်။ အဲဒါကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင် ဖို့ အခြားသူတကာတို့မှာ စွမ်းအားမရှိ၊ သုတပညာလည်း မရ၊ အဓိပ္ပာယ် လည်း မသိရှာဘူး။ မသိတော့ ပစ္စုပ္ပန်အားနဲ့ပဲနေရတာ။ သတ္တဝါဆိုတာ ဟာ ပစ္စုပ္ပန်မှာပြုနေသော စွမ်းအားတင်မကပါ။ အတိတ်ကပြုခဲ့တဲ့ စွမ်း အားတွေလည်းပဲ မြောက်မြားစွာ။

အခု ကိုယ်ပြုနိုင်တဲ့ စွမ်းအားဆိုတာ ကိုယ်သိတတ်တဲ့အရွယ်က စပြီး လုပ်လာခဲ့တဲ့ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့၏စွမ်းအား၊ အနှစ် နှစ်ဆယ်၊ သုံးဆယ်၊ လေးဆယ်၊ ငါးဆယ်၊ အဲဒီနှစ်တွေဟာ (အတိတ်ဘဝ ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ စွမ်းအားတွေပြန်ကြည့်) တစ်ဘဝ တစ်ဘဝမှာကိုက နှစ်ပေါင်း များစွာ နေခဲ့တာ။ အဲဒီလိုနေတဲ့ ဘဝတွေတုန်းကလည်းပဲ များစွာသော

ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတွေ လုပ်တာ။ အဲဒီလို ဘဝပေါင်းများစွာ နေခဲ့တော့ အဲဒီလို အတိတ်ကပြုခဲ့သော ကံတို့၏ စွမ်းအားတွေကလည်း အလွန်အရှိန်အဝါကြီးတယ်။ အဲဒီအရှိန်အဝါကြီးတဲ့ ကံတွေရဲ့စွမ်းအား အကြောင်းကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်ဖို့ ပညာက ဒီဒေသနာမှာသာရှိလို့ ဒီအကြောင်းအရာတွေကို သိရတာ။

ကိုးကွယ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာကပြောလို့ ဒီကံဆိုတာ ယုံတာပါလို့ တခြားသူတွေက ပြောပါတယ်။ ကိုယ့်ဉာဏ်နဲ့ကိုယ် ဖြေရှင်းရမယ့်အ ကြောင်းက ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားအားလုံးမှာ ဒီလိုကံအကြောင်းကို မသိရှာ တဲ့လူတွေက ဖန်ဆင်းရှင်၏ ဖန်ဆင်းမှုစွမ်းအားကြောင့် ဘဝရတာလို့ လက်ခံထားတယ်။ ယုံကြည်ထားတယ်။ အဲဒီယုံကြည်မှုနဲ့နေရတဲ့ လူနဲ့ ဒီကံကို သဘောပေါက်နားလည်ပြီးတော့နေတဲ့ လူနှစ်ဦးက ကွာပါတယ်။ အခု ပဋိသန္ဓေ တည်ပေးလိုက်ကတည်းကိုက၊ ပဋိသန္ဓေတည်ပေးတဲ့ ကံက အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါရဲ့ ရုပ်အဆင်းအင်္ဂါ လှပတင့်တယ်တယ်၊ အရုပ် ဆိုးတယ်ဆိုတာတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး မတူဘူး။ မတူတဲ့အကြောင်း သည် အတိတ်ကံချင်း မတူလို့ပါ။ ထို့အတူပဲ ဉာဏ်စွမ်းအားတွေ မတူဘူး။ ထိုနည်းတူ ဘဝမှာ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့အတွက် ဥပတ္တမ္ဘကကံတွေလည်း မတူကြဘူး။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဆင့်ချင်းမတူ၊ ဘဝချင်းမတူတာ အတိတ်ကပြုခဲ့သော ကံစွမ်းအားချင်းမတူလို့။ အဲဒါဟာ အကြောင်းနှင့်အကျိုး။ တွေ့မြင်နိုင်တာက အကျိုးတရားကို တွေ့မြင်နိုင် တယ်။ တွေ့မြင်ရတဲ့အကျိုးတရားကို ထောက်ချင့်၍၊ ထောက်ဆ၍ အ တိတ်ကပြုခဲ့သောကံများ ရှိတယ်ဆိုတာကို စဉ်းစားနိုင်တယ်။ အဲဒီဟာ

တင် မကဘူး။ အခု ပစ္စုပ္ပန်မှာလည်းပဲ ကောင်းတဲ့ကံတွေကို လုပ်နေရင် ကောင်းသောအကျိုးတရားတွေ ပေးတယ်ဆိုတာကိုလည်းပဲ ပြောပါတယ်။

အဲဒီကိစ္စတွေက ဖန်ဆင်းရှင် ဖန်ဆင်းသော သတ္တဝါများ၊ လူများ ဟာ မိမိ၏ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့၏စွမ်းအား ဘယ်လောက်ကြီး တယ်ဆိုတာ ဘာမှမသိဘူး။ သူတို့ကိုယ်တိုင်က ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင် ဖန်ဆင်းလို့သာ လူ့ဘဝရတာဆိုတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် လုပ်ကိုင်ဆောင် ရွက်နေတဲ့ ကာယကံ ဝစီကံ မနောကံတို့ရဲ့စွမ်းအား၊ ကမ္မသတ္တိအကြောင်း ကို မစဉ်းစားနိုင်ဘူး။ မဆင်ခြင်နိုင်ဘူး။ အဲတော့ ကောင်းသောကံကို စု ဆောင်းရမယ်။ မကောင်းတဲ့ကံကို ပယ်ရမယ်ဆိုတဲ့အသိက မပေါ်နိုင် ဘူး။

အဲဒါတွေဟာ ဒီဒေသနာကို ကြားရနာရသိရပြီး ဒီအကြောင်း အရာတွေကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားတတ်လာတော့ ဟောဒီဘဝမှာ မိမိရထားတဲ့ အကြောင်းအရာတွေထဲက တန်ဖိုးအကြီးဆုံးအချက်က ကိုယ့်ဘဝအကြောင်းကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် စဉ်းစားနိုင်ဖို့။ ပြီးတော့ ကိုယ့် ဘဝကိုယ်ပဲ ထိန်းသိမ်းနိုင်တယ်၊ ပြုပြင်နိုင်တယ်၊ အဆင့်မြင့်အောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာတွေ သိနားလည်လာတယ်။ အဲဒီ သိမှု၊ နားလည်မှု စွမ်းအားဟာ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။

အဲဒါတွေကိုသိတော့ အခြား သန်းပေါင်းများစွာသော လူတွေရဲ့ ဘဝအမြင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ဘဝအမြင် အလွန်ကွာခြားတယ်။ ကျွန်တော် တို့က သံသရာဆိုသည့် ဘဝအဆက်ဆက် ခရီးသွားနေရတဲ့ အမှန်တရား ကို အခြေခံတယ်။ အဲတော့ ဒီအခြေခံတရားဟာ အလွန်ကြီးမားတယ်။

အဓိပ္ပာယ်လည်း အလွန်နက်နဲတယ်။

အဲဒီအကြောင်းအရာတွေကို သိတော့ မိမိတို့ဟာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ လူ့ဘဝ၊ လူ့ကိစ္စတွေကို ဆောင်ရွက်နေရတဲ့အခါ မိမိကိုယ်တိုင် အား သွန်ခွန်စိုက် ဆောင်ရွက်နေတာက ငါဆိုသောအသိ ဦးဆောင်လို့ ဘဝ ကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်နေတာ။ အဲဒီ ငါလုပ်နေတာ၊ ငါလုပ်နေတယ်ဆိုတာ က လူတိုင်းပဲ။ အဲဒီ ငါ လုပ်နေတဲ့အလုပ်မှာ ငါဘယ်လောက် လုပ်နိုင်သ လဲ စဉ်းစား။

အဲဒါထက်ထူးတဲ့ ဒေသနာကပြောတာက သဘာဝတရားတွေ အဟုတ်အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကိုသိရင် ငါလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စွမ်းအား လေးက သဘာဝအားတွေလုပ်နေတဲ့ အလုပ်နဲ့စာရင် ဘယ်လောက်မှ မကြီးဘူး။ လူတွေက အဲဒီအကြောင်းအရာတွေ စဉ်းစားဖို့လည်းပဲ အချိန် မရဘူး။ သင်လည်းမပေးဘူး။ သင်မပေးတော့ ပညာ ဗဟုသုတမရှိတော့ မတွေးနိုင်ဘူး။ မဆင်ခြင်နိုင်ဘူး။ အခု ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား ပွားများတယ်။ အားထုတ်တယ်။ အာနာပါနု သတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်တယ်။ ဒီ အားထုတ်တယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်ကလေးဟာ သာမန်အားဖြင့် ပေါ့ပေါ့တန် တန်တွေးရင် အသက်ရှူတာလောက်ပဲ သိတာ။ သဘာဝတရားတွေ အ ကြောင်းကို အခြေခံကျကျ အသက်ရှူနေတဲ့ ဝင်လေထွက်လေလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ မိမိဉာဏ်ကို ဖြန့်ကျက်ပြီးစဉ်းစားတဲ့အခါ အလွန်ကျယ်ဝန်း တဲ့ သဘော၊ နက်နဲတဲ့သဘောကို သိလာပါတယ်။ ဘယ်သူရဲ့ ကျယ်ဝန်းမှု၊ နက်နဲမှုတုန်း၊ သဘာဝတရားတို့၏ ကျယ်ဝန်းမှု၊ နက်နဲမှု။

အဲဒီမှာ မိမိ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ ခန္ဓာလို့ ယုံကြည်ထားတဲ့

ယုံကြည်ချက်နဲ့ သဘာဝတရားကြီးက ဒီခန္ဓာကိုယ်ကို ထောက်ပံ့နေတဲ့ အထောက်အပံ့တွေအကြောင်းကို (ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ထောက်ပံ့နေမှန်း) မသိလို့ ငါ့ကိုယ်၊ ငါ့ခန္ဓာ အလွန်ခိုင်တယ်၊ အလွန်မြဲတယ်၊ ငါပိုင်တယ်၊ ငါနိုင်တယ်လို့ ယုံကြည်နေတာ။ အဲဒီယုံကြည်ချက်က မြောက်မြားစွာ သော ဘဝဒုက္ခများကို ဖန်တီးပေးတာ။ ငါအစွဲကြီးသမျှ ဘဝဒုက္ခက ကြီးပါတယ်။ အဲဒါကိုသိဖို့ ဘဝမှာ မိမိခံစားနေရတဲ့ဒုက္ခကို လျှော့နိုင်ဖို့ပါ။

ငါဆိုတဲ့ ငါက အလွန်အစွဲကြီးတယ်။ ငါအစွဲကြီးသလို အခြားသူ တကာတွေကိုလည်း သူတို့လို ယုံကြည်စွဲမြဲထားတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါလည်း ငါ့လို့ ယုံကြည်သလို သူတို့လို့လည်း ယုံကြည်တယ်၊ စွဲမြဲတယ်။ ငါ့ကိုယ်ငါ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလို့ မသိသလို အဲဒီ သူတို့တွေ၊ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသား အားလုံး တွေဟာ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလို့ မတွေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ ငါ့လို့ စွဲနေတဲ့ အစွဲ၊ သူ့လို့ စွဲနေတဲ့ အစွဲနေရာမှာ အစားထိုးရတဲ့ပညာက ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလို့ သိတဲ့ပညာနဲ့ အစားထိုးနိုင်ရမယ်။ အဲဒါကို ဒီဒေသနာကသာ သင်ပေး တာပါ။

အစားမထိုးနိုင်တော့ ဘာဖြစ်တုန်း၊ ဒီ လူ့လောကကြီး တစ်ခုလုံး က လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ အရှိန်တွေ၊ လူသားတွေလုပ်နေတဲ့ အရှိန် တွေက သူ့ဟာသူ လုပ်နေတာတင်မကဘူး။ မိမိကိုယ်ပေါ်၊ မိမိစိတ်ပေါ်သို့ လူပေါင်းများစွာက လုပ်နေသော အလုပ်တို့၏အရှိန်က ဖိနေတာ။ ဒါ သည် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ဖိအား။ လူသားဖြစ်လာရင် လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ လူသားက ဖိနေတဲ့အားကို ခံနေရတာ။ အဲဒါကို SOCIAL PRESSURE ခေါ်တယ်။ အဲဒီလို ခံနေရမှန်းကိုမသိဘူး။ အဲဒီ ခံနေရတဲ့အဖြစ်ကို မသိ

တာက ဘာပညာမှ မသင်ရလို့ပါ။

စိတ်ကို လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အရှိန်အဝါတွေက ဖိထားတယ်။ အဲဒီ ဖိအားကို စိတ်က ခံနေရတယ်။ ငါလို့ သိနေတဲ့အသိ၊ ငါ့ဘဝလို့ စွဲနေတဲ့ အစွဲက ခံနေရတာ။ အဲဒီလိုပဲ ဖိအားတွေအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖိထားတာကို ခံရ ပါတယ်။ ဒါ စိတ်၏သဘာဝမှာ မိမိ၏စိတ်ကို ပတ်ဝန်းကျင် လူသားလော ကကြီးက လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေတဲ့ အရှိန်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဖိနှိပ်ထားတဲ့ သဘော။ SOCIAL PRESSURE အလွန်ကြီးတယ်။ ကိုယ်က မသိဘူး။ သူတို့ကဖိထားလို့ ဒီဖိအားကြောင့် ငါဟာ သူများနည်းတူ ဂုဏ်နဲ့၊ သရေနဲ့ နေနိုင်ဖို့အတွက် အလွန်အရေးကြီးတယ်လို့ အမြဲတမ်းတွက်နေတာ။

ပတ်ဝန်းကျင် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးရဲ့ ဖိအားကို ဖိအားမှန်းမသိလို့ ငါနဲ့ အဲဒီဖိအားကို တွန်းကန်နေတာ။ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးရဲ့ ဖိအားကို ငါနဲ့ တွန်းကန်နေတာ။ အဲဒီတွန်းကန်နေရတဲ့ ငါ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲ တယ်ဆိုတာကို မသိဘူး။ ဆင်းရဲတာတော့ အမှန်ပါ။

ဒီသဘာဝတွေက စိတ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့သဘော၊ လူ့အဖွဲ့အစည်း ကြီးက ဖိစီးထားတဲ့ စွမ်းအား SOCIAL PRESSURE ။ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ဖိနေတာ။ စီးပွားဥစ္စာဂုဏ်နဲ့ ဖိတယ်။ ပညာဂုဏ်နဲ့ဖိတယ်။ လူမှုရေး အ ဆင့်အတန်းတွေနဲ့ ဖိတယ်။ ကျန်းမာရေးနဲ့ဖိတယ်။ အမျိုးမျိုးဖိထားတာ။ ဘယ်သူ့ကိုဖိထားတာတုန်း၊ စိတ်ကို ဖိထားတာ။ အဲဒီစိတ်က ဘယ်သူ့ရဲ့ စိတ်တုန်း၊ ငါ့စိတ်။ ငါ့စိတ်ကို အဲဒါတွေက ဖိတိုင်းဖိတိုင်း ခံစားနေရတယ်။ အဲဒီ ခံစားနေရတဲ့ဒုက္ခဟာ အလွန်ကြီးတယ်။ အဲဒီဒုက္ခ အလွန်ကြီးတဲ့ အဖြစ်ကို ကိုယ်ကမသိဘူး။ အခု သိအောင် သင်ပေးနေတာပါ။

ငါလို့ဆိုတဲ့အစွဲက ဒုက္ခကြီးနေတာ။ တကယ့်တကယ်တော့ ရုပ်နဲ့ နာမ်ခေါ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့စိတ် နှစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒီနှစ်ခုဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးက ဖိနေတဲ့အားတွေနဲ့ သူက လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ခန္ဓာကလည်း သူ့အလုပ်သူ၊ သူ့စွမ်းအားနဲ့သူ လုပ်တာ။ နာမ်ခန္ဓာကလည်းပဲ သူ့အလုပ်ကို သူ့စွမ်းအားနဲ့သူ လုပ်နေတာ။ အဲဒီ သူ့စွမ်းအားနဲ့သူ ရုပ်ကလည်းလုပ်ရတယ်။ နာမ်ကလည်းလုပ်ရတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို နည်းနည်းလေးမှ မသိဘူး။ အဲဒါတွေကိုသိအောင် ဉာဏ်နဲ့စဉ်းစား။ ရုပ်ခန္ဓာကလည်း သူ့အလုပ်ကိုသူ အမြဲတမ်းလုပ်နေတာ။ နာမ်ခန္ဓာကလည်း သူ့အလုပ်ကိုသူ အမြဲတမ်း လုပ်နေတာပါ။

အခု အာနာပါန (ထွက်လေဝင်လေ) ရှုတာထုတ်တာကို မှတ်ပါဦးလို့ သင်ပေးနေတာ။ ဒီအကြောင်းလေး ရှုတာရှိက်တာကို မှတ်ရုံနဲ့တော့ သဘာဝတရားကို မသိပါ။ ဒီလေလေး ရှုတဲ့အလုပ်၊ ထုတ်တဲ့အလုပ်ဟာ မွေးကတည်းက လုပ်လာရတာ။ အခု ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်အထိ မရပ်ဘူး။ ရပ်လို့လည်း မရဘူး။ နားလို့လည်း မရဘူး။ ရှင်ရေးအတွက် လုပ်နေတာပါ။ အဲဒီလိုလုပ်နေတာ ကိုယ်ကမသိပါဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်က သူ့ဟာသူ လုပ်တာပါ။ ငါကလုပ်ပြီးတော့ ငါအသက်ရှူနိုင်မှ ငါရှင်မှာဆိုပြီး ငါအားနဲ့သာ အသက်ရှူရင် ဒီလောက်ထိတောင် မနေရဘူး။ ငါက မလုပ်နိုင်ပါ။ သဘာဝတရားကသာ သူ့အလုပ်ကိုသူလုပ်လို့ ရှင်တာ။ အဲဒီဟာက ရုပ်ခန္ဓာသည် သူ့ရှင်ရေးကို သူလုပ်နေတာ။ ငါက ရှင်ရေးကို မလုပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါဟာ ရုပ်တရားရဲ့သဘာဝကို အချက်ကျကျ မြင်နိုင်အောင်၊ သိနိုင်အောင် ဝင်လေထွက်လေလေးကို မှတ်လို့ ခိုင်းနေတာပါ။

ရှင်ရေးကိစ္စကို ဒီဝင်လေထွက်လေလေးက စဉ်ဆက်မပြတ် ထောက်ပံ့နေတာ။ အမိဝမ်းတိုက်က ကျွတ်ကတည်းက အခုအထိ ထောက်ပံ့လာတာ။ ဒီလို ထောက်ပံ့နေလို့ ရှင်တာ။ အဲဒါဟာ ပညာပါ။ အဲဒီပညာနဲ့ ဆင်ခြင်တော့ သဘာဝအကြောင်းကို သိလာတယ်။

ဒီမှာ ဒါလေးကို ရှုမှတ်တဲ့အခါကျတော့ သတိပါမှ ရှုမှတ်နိုင်တာပါ။ အဲဒီ သတိဆိုသောစွမ်းအားကို သုံးပါ။ ဒီလေလေး အဟုတ်ဝင်နေ ထွက်နေသေးလို့ ရှင်နေတာ။ ဒီလေလေး ရပ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်တည်း သေသွားမှာအမှန်ပဲ။ သေပြီဆိုရင် အခုလူတွေတွက်နေတဲ့ တန်ဖိုးက သုညဖြစ်သွားပါပြီ။ အခု လူတွေတွက်နေတဲ့တန်ဖိုးက ရှင်တုန်းပဲရှိတာပါ။ ရှင်တာရပ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သုညရောက်သွားမှာ။ အဲဒီလောက်ထိ အောင် စဉ်းစားနိုင်တဲ့ပညာက မပါဘူး။ မပါတော့ ဒီလိုဖြစ်တာ။

အဲဒီမှာ ဒီဝင်လေထွက်လေလေးကို ဝင်မှန်းထွက်မှန်း သိအောင် ဆိုတာဟာ သတိအားနဲ့။ အဲဒီ သတိအားအပြင် ဒါလေး အဟုတ်ဝင်၊ အဟုတ်ထွက်နေသေးလို့ အဟုတ်ရှင်တာလို့သိတဲ့ ဉာဏ်ပညာ၏အလုပ် ပါရမယ်။ ပညာမပါဘဲနဲ့ မသိဘူး။

ဝင်တာထွက်တာလေး သိတာက သတိကပြောပြလို့ သိတာ။ ဝင်လေထွက်လေရဲ့ ထောက်ပံ့မှုအဓိပ္ပါယ် ရှင်ရေးဆိုတဲ့ဆီကို ရောက်အောင်ကျတော့ ပညာနဲ့တက်ရတယ်။ အဲဒီပညာဟာ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ ဘယ်သူနဲ့ တွဲနေတာတုန်း၊ သတိနဲ့ တွဲနေတာ။ သူ့ကို သမ္မဇညပညာ။ သမ္မာပဇာနာတီ တိ သမ္မဇညော။

သတိနှင့် သမ္မဇညပညာတွဲ၍ ဝင်လေထွက်လေအလုပ်ကို ရှု

မှတ်တယ်၊ ပွားများတယ်။ ရှုမှတ်ပွားများတော့ ဒီလေလေး ဝင်နေ ထွက်
နေတဲ့အချိန်ကလေးမို့ အဟုတ်တကယ် ရှင်တာပါ။ ဒါရပ်ရင် သေသွား
မှာ။ သေသွားရင် အခုလူတွေအဖြစ်နဲ့ တွက်နေသမျှ တန်ဖိုးအားလုံးဟာ
သူညကို ရောက်သွားတာပဲလို့ ဆင်ခြင်ရတယ်။ ပညာက ပြောပါတယ်။

ငါ-ငါနဲ့ တွက်နေတဲ့ ငါဘဝ၊ ငါဘဝရဲ့ အဆောင်အယောင်တွေ၊
ငါဘဝရဲ့အဖြစ်တွေကို အထင်ကြီးပြီး လုပ်နေတဲ့အလုပ်တွေ၊ စွမ်းအား
တွေဟာ ပင်ပန်းတာပဲများတယ်။ ရတဲ့အကျိုးက နည်းတယ်။

ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ အထင်နဲ့လုပ်နေရလို့၊ အထင်က ဘယ်လိုတုန်း၊
အထင်ကြီးလို့၊ ဘာကို အထင်ကြီးနေတာတုန်း၊ ဘဝကို အထင်ကြီးတယ်။
ဘယ်လို အထင်ကြီးတာတုန်း၊ သူတကာက အထင်ကြီးတော့ ကိုယ်က
လည်း သူတကာလိုပဲ လိုက်ပြီးတော့ အထင်ကြီးနေတာ။ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး
(ခန္ဓာငါးပါး)တို့၏ အလုပ်၊ ရှင်ရေးလုပ်နေတဲ့ သဘာဝများကို မသိပါ။
နားမလည်ပါ။ သင်လည်း မသင်ရ၊ တွေးလည်းမတွေးရတော့ သတိအား
လည်း မရှိဘူး။ သမ္ဗုဒ္ဓပညာလည်း မပါဘူး။ အဲဒါဟာ ရိုးရိုးပုထုဇဉ်နဲ့
သတိသမ္ဗုဒ္ဓနှင့်နေတဲ့ ကလျာဏပုထုဇဉ်နဲ့ အဆင့်အတန်းခြင်း အများ
ကြီး ကွာသွားပါပြီ။

အခုလို အရှုအမှတ်နဲ့ ပွားများနေတဲ့အခါ သတိအား၊ သမ္ဗုဒ္ဓ
အားကောင်းတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ကလျာဏပုထုဇဉ်။ ဒါတွေ ဘာမှမ
စဉ်းစားနိုင် မလုပ်နိုင်တဲ့လူတွေက မိုးလင်းလာတဲ့အချိန်ကစပြီး အိပ်တဲ့
အချိန်အထိ ငါ့ကိစ္စ၊ ငါ့အလုပ်၊ ငါ့စီးပွား စသည်တွေနဲ့ အလွန်ကို အရှိန်
အဟုန်ကြီးစွာ လုပ်နေရတာ။ ငါဆိုသောအစွဲက တိုက်တွန်းလို့ အရှိန်

အဟုန်က အလွန်ပြင်းတယ်။

ငါဆိုသော အသိနဲ့၊ စိတ်အားကိုယ်အားနှစ်ပါး အလွန်ပြင်းပြင်း ထန်ထန် အလုပ်လုပ်တဲ့အခါ၊ အဲဒီအလုပ်တွေကို ကမ္မ။ စိတ်နဲ့တွေးတာ မနောကမ္မ၊ ပါးစပ်နဲ့ပြောတာ ဝစီကမ္မ၊ ကိုယ်နဲ့လုပ်နေတာ ကာယကမ္မ။ အဲဒီအထဲမှာ ငါအစွဲခိုင်းလို့ လုပ်နေတဲ့အလုပ်က အရှိန် အလွန်ပြင်းတယ်။ အဲဒီအလုပ်လုပ်တဲ့အခါ လည်ပတ်နေတာ။ လည်ပတ်နေတဲ့သဘော လေးကို သင်္ခါရလို့ခေါ်တယ်။ စကားတွေပြော၊ ကိုယ်အလုပ်တွေလုပ်၊ စိတ်ကူးတွေ ကူးနေတဲ့စက်ကြီးက လည်နေတာ။ ကမ္မဝဋ်-ကမ္မစက် လည် တယ်။ အဲဒီလိုလည်နေတဲ့ အရှိန်အဝါကြီးထဲမှာ ငါ-ငါလို့ ယုံကြည်နေတဲ့ အတ္တဒိဋ္ဌိအား အလွန်ကြီးတယ်။ အဲဒီ အတ္တဒိဋ္ဌိအားနဲ့ ငါ့ဘဝ၊ ငါစည်းစိမ်၊ ငါ့ဥစ္စာဆိုတာကို တပ်မက်တွယ်ကပ်နေတဲ့ ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ ဒီနှစ်ခု အားအလွန်ကြီးတယ်။ အဲဒီအားတွေနဲ့ ကမ္မဝဋ်ဆိုတဲ့ အလုပ်စက် ကြီးက လည်နေတာ။ လည်တဲ့သဘောလေးကို သင်္ခါရလို့ခေါ်တယ်။

အဲဒီလို အတ္တဒိဋ္ဌိအား၊ လောဘအား၊ မာနအားတွေနဲ့ လှည့် လိုက်တော့ အရှိန်ကြီးက အလွန်ပြင်းတယ်။ အဲဒီ အလွန်ပြင်းပြီး လည်တဲ့ ဟာကိုတော့ ရိုးရိုးသင်္ခါရထက် အရှိန်ပြင်းလို့ သူ့ကို အဘိသင်္ခါရလို့ခေါ် တယ်။ အဘိသင်္ခါရက ရိုးရိုးသင်္ခါရထက် အလွန်အရှိန်ပြင်းတယ်။ ငါလို့ ယုံကြည်နေတဲ့ အတ္တဒိဋ္ဌိပါတယ်။ ငါစည်းစိမ်၊ ငါ့ဥစ္စာလို့စွဲနေတဲ့ တဏှာ လောဘပါတယ်။ ငါကဒီလိုလူဆိုတဲ့ မာနပါတယ်။ အဲဒီအားနဲ့လှည့်လိုက် တဲ့ ဘဝစက်ကြီးက အလွန်အရှိန်ပြင်းတယ်။ အဲဒီဟာကို အဘိသင်္ခါရ။

အဲဒီမှာ အတ္တရယ်၊ ဒိဋ္ဌိရယ်၊ လောဘရယ်။ အဲဒီအားတွေဟာ

အကုသလကမ္မ၏ အခြေခံသတ္တိများ။ အကုသလကမ္မ၏ အခြေခံသတ္တိများနဲ့ အဲဒီစက်ကြီးကို လည်တာ။ အကုသလကို အပူည၊ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ လည်တာကို အဘိသင်္ခါရ။ အဲတော့ အပူညအဘိသင်္ခါရ။ အဲဒီစက်ကြီးလည်တော့ ကံစွမ်းအားတွေက အလွန်ကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ထွက်နေတာ။ လုပ်တဲ့အလုပ်ကိုက အလွန်အရှိန်ပြင်းတာ။ အဲဒီတော့ အပူညအဘိသင်္ခါရတွေ စုဆောင်းနေတာ။ ဒီအားတွေက ဒီခန္ဓာငါးပါးမှာပဲ ဝန်းရံတည်နေတာ။ အဲဒီသဘောတွေကို သိအောင်၊ နားလည်အောင်ပြောနိုင်တာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓကမှ ပြောနိုင်တာ။ ကျန်တာ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ဘူး။

ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်လာတော့ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုတယ်။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဆိုဆုံးမတာတွေကို နားထောင်တယ်။ အခြားအခြား သူတကာတွေက အဲဒီလိုကြည်ညိုမှု မရှိနိုင်ဘူး။ သူတို့ဘာသာနဲ့ သူတို့။ အဲဒီလို သဒ္ဓါအားလည်း မရှိ၊ ပညာအားလည်း မရှိရှာတဲ့လူတွေဟာ သူ့မာနနဲ့၊ သူ့အတ္တနဲ့၊ သူ့လောဘနဲ့ သူတို့ဘဝခရီးကို သွားနေတာ။ အလွန် အရှိန်ပြင်းထန်သော အပူညအဘိသင်္ခါရတွေ လုပ်နေပြီးတော့ ဘဝခရီးကို လျှောက်နေတာ။ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဘဝလုံး ဒီလိုသွားနေတာ။ အဲဒီ အပူညအဘိသင်္ခါရတွေနဲ့ စုဆောင်းထားတဲ့ ခန္ဓာကြီးက (ကံခန္ဓာကြီးက) အလွန် အလေးချိန်ကြီးတယ်။

အလေးချိန်ကြီးတော့ အောက်ကိုပဲဆင်းတယ်။ အထက်ကို မတက်နိုင်ဘူး။ အဲဒီသဘာဝကို သိရမယ်။ အတ္တရဲ့ အလေးချိန်ကြီးက အလွန်ကြီးတယ်။ သူ့ဆွဲလိုက်တော့ အောက်ကိုပဲ သူကပို့တယ်။ အောက်တန်းကျတဲ့ ဘဝအမျိုးမျိုးဆီကို ပို့ပေးတာ။

အဲဒီလို ပညာတွေကို သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓက သေသေချာချာ နားလည်အောင် စဉ်းစားကြ၊ ဆင်ခြင်ကြ၊ ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို သုံး။ သူများက သင်ပေးလို့ မရဘူး။ အခြေခံမှန်မှန် ဗဟုသုတတွေကိုရှာဖို့ သင်ပေးပါတယ်။ ဘုရားရှင်ဆိုဆုံးမထားတဲ့ ဒေသနာတွေကို သေသေချာချာသိအောင်လုပ်။ အခု လက်တွေ့အားဖြင့် လုပ်ပါတယ်။ ဗဟုသုတတွေလည်း စုဆောင်းတယ်၊ ရှုမှတ်ရမယ့်တရားတွေလည်း ရှုမှတ်တယ်၊ ပွားများရမယ့် တရားတွေလည်း ပွားများတယ်။

အဲဒီမှာ အဟုတ်တကယ် မိမိနေနေရတဲ့အဖြစ်ကို သိရမယ်။ ဒီခန္ဓာငါးပါးစက်ကြီးရဲ့ အရှိန်က အလွန်ပြင်းတယ်။ အတ္တအစွဲကလည်း အလွန်ကြီးတယ်။ လောဘကလည်း အလွန်ကြီးတယ်။ မာနလည်း အလွန်ကြီးတယ်။ အဲဒီအားတွေနဲ့ လည်တွဲစက်ကြီး လည်နေမှန်းကို မသိဘူး။ အရှိန်ပြင်းစွာနဲ့မောင်းနေတဲ့ ကားကြီးတွေ၊ ရထားကြီးတွေ၊ လေယာဉ်ပျံကြီးတွေ အလွန်ကို အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ ဘာဖြစ်လို့တုန်း၊ အရှိန်ပြင်းလို့။ အဲတော့ မိမိရဲ့ဘဝဆိုတာ ရိုးရိုးလေးမဟုတ်ဘူး။ အလွန်ကို အရှိန်ပြင်းစွာနဲ့ ဘဝစက်ကြီးက လည်နေတာလို့ သိမှ။ အရှိန်ပြင်းတဲ့ မော်တော်ကားကြီးစီးရရင် ကြောက်စရာကြီး။ ဒီထက်ပိုပြီးတော့ လေယာဉ်ပျံကြီးတွေ၊ ခုံးပျံကြီးတွေနဲ့သွားနေတာ အလွန်ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်။ အဲဒီလို ဘဝ၏အဓိပ္ပာယ်ကို သိဖို့၊ ဘဝစက်ကြီးဟာ အလွန်အရှိန်ပြင်းစွာနဲ့ လည်နေတာကိုသိဖို့ ဘုရားရှင်က ဒီပညာတွေကို သင်ပေးတာ။

အဲဒီစက်ကြီးကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မထိန်းလို့မရဘူး။ တစ်ပါးလူက လာထိန်းလို့မရပါ။ ကိုယ့်ဘဝစက်ကို ကိုယ်သာထိန်းရမှာပါ။

မော်တော်ကားကို ကိုယ်က မောင်းနေတဲ့အခါ စတီယာရင်ကို တည့်တည့်မတ်မတ်မထိန်းရင် သွားချင်ရာ သွားတော့မှာ။ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအခြေအနေကိုသိတော့ စက်ကိုထိန်းနိုင်ဖို့ ပညာလိုတယ်။ စက်ကြီးကို မောင်းနှင်တဲ့ ပညာလိုတယ်။ ပညာတတ်ရုံနဲ့ မရသေးဘူး။ အဟုတ်မောင်းတတ်ဖို့ ကျွမ်းကျင်မှုလိုတယ်။ မော်တော်ကား မောင်းတတ်တဲ့လူက စာဖတ်ရုံနဲ့ မမောင်းတတ်ဘူး။ ကိုယ်တိုင် အဟုတ်မောင်းနိုင်မှ မောင်းတတ်တာ။ ပညာလည်း တတ်ရမယ်။ ကျွမ်းကျင်မှုလည်းလိုတယ်။ ဒီကျမှ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝစက်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နိုင်တာပါ။

အရေးကြီးတဲ့အချက်က အလွန်လျင်မြန်စွာသွားနေတဲ့ ဘဝစက်ကြီးကို လျင်မြန်စွာသွားနေမှန်းကို သိရမယ်။

အဲဒီလောက် အရှိန်ကောင်းလို့ အတိတ်က ဘဝပေါင်းများစွာကို ဖြတ်သန်းပြီးတော့ ဘဝစက်ကြီး လည်တဲ့အတိုင်း လိုက်လာခဲ့ရတာ။ အဲဒီအချက်ကို သိရမယ်။ အတိတ်ဘဝပေါင်းများစွာက ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ ဘဝစက်ဟာ ဟောဒီလိုကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ပို့လို့၊ ကံအားတွေက အရှိန်အလွန်ပြင်းလို့ အခု ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကို ရောက်လာတာ။ အခုဘဝမှာလည်း ဘဝစက်ကြီးက အလွန်အရှိန်ပြင်းစွာနဲ့ လည်နေတာ။ လည်မှန်း အခုသိပြီ။

သိရင် ဒီဘဝစက်ကြီးကို မှန်ကန်တည့်မတ်စွာ သွားဖို့အတွက် ဘဝစက်ကြီးကို မောင်းတတ်ရမယ်။ မိမိရဲ့ဘဝစက်ကို မိမိကိုယ်တိုင် မောင်းတတ်ဖို့။ အခု ပညာသင်တယ်။ အဲဒီပညာတွေ ရလာလို့ရှိရင်

ဘဝစက်ကို မောင်းတတ်လာမယ်။ မောင်းတတ်တော့ ကျွမ်းကျင်သည်
ထက် ကျွမ်းကျင်အောင် ကြိုးစားရမယ်။

ဘဝစက်ကြီး အလွန်အရှိန်ပြင်းစွာနဲ့ သွားနေတာ။ ရုပ်စွမ်းအား
တွေလည်း အရှိန်ပြင်းစွာနဲ့ သွားနေတယ်။ နာမ်စွမ်းအားကလည်း အလွန်
အရှိန်ပြင်းစွာ သွားနေတယ်။ နာမ်စွမ်းအားဆိုတာ ကိုယ်ကမသိပေမယ့်
လို့ အခုပြောနေတဲ့ ငါ့အစွဲက အလွန်ကြီးတယ်။ ငါ့ဘဝအစွဲကလည်း
အလွန်ကြီးတယ်။ ငါ့ဂုဏ်၊ ငါ့သိက္ခာ၊ ငါ့အဆင့်အတန်း အစွဲကလည်း
အလွန်ကြီးတယ်။ ဒီအစွဲတွေအားလုံးက နာမ်ခန္ဓာဖြစ်သော စိတ်ကို ဖိပြီး
တွန်းပို့နေတာ။ သူတို့ တွန်းပို့နေတဲ့အတွက် ဘဝစက်ကြီးကလည်း အလွန်
အရှိန်ပြင်းစွာ လည်နေတာ။ အရှိန်ပြင်းစွာလည်နေတဲ့ စက်ကြီးပေါ်မှာ
မိမိ ထိုင်နေရမှန်းကိုမသိပါ။ အခုသိအောင် ဘုရားကပြောနေတာ။ ဘဝ
စက်ဆိုတာ အလွန်ကိုအရှိန်ပြင်းတယ်။ ဘယ်လိုထိန်းရမှန်း မသိဘဲနဲ့
စက်ကြီးပေါ် ထိုင်လိုက်သွားတဲ့လူက ရောက်ချင်ရာရောက်၊ ကျချင်ရာကျ
တော့မှာ။ လမ်းလည်းမသိ၊ ကားလည်းမမောင်းတတ်။ သို့သော် စက်ကြီး
က အလွန်အရှိန်ပြင်းတယ်။

မေမြို့သွား၊ မော်တော်ကားနဲ့ ပြန်မောင်းဆင်းလာ။ မော်တော်
ကားက ဂီယာလည်းမကောင်း၊ ဘရိတ်လည်း အုပ်မရဘူးဆိုရင် အရှိန်နဲ့
လိမ့်ကျလာမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီအခါ အဲဒီကားထက် ဘေးရန်အန္တရာယ်
ကြီးတာ ရှိသေးလား။ အဲဒါ လူ့အဖြစ် တစ်ဘဝစာ။ အခု တစ်သံသရာလုံး
က အဲဒီလို ပြင်းထန်တဲ့အရှိန်ကြီးနဲ့ သယ်ပြီး ဆင်းလာတာ။ တားလို့ကို
မရပ်ဘူး။ တားလို့မရပ်မှန်းကို မသိဘူး။ မသိလို့ ဘဝကိုကျေနပ်နေတာ။

ဘေးရန်ကြီးမှန်း မသိလို့ပါ။ ဘဝဆိုတာ အလွန်ဘေးရန်ကြီးတယ်။

ဘဝခရီးကို လျှောက်ရတာ အလွန်ဘေးရန်ကြီးတယ်။ အန္တရာယ်များတယ်။ အရှိန်က အလွန်ပြင်းတာ။ မော်တော်ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ဆွဲချနေတာ ကမ္ဘာမြေကြီး၏ ဆွဲအား။ မြေကြီးရဲ့ ဆွဲအားကြီးက ဆွဲလိုက်တိုင်း မော်တော်ကားကြီးက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ လိမ့်ဆင်းလာသလိုပဲ ခန္ဓာငါးပါးကိုဆွဲနေတဲ့ ဆွဲအား။ အဲဒီဆွဲအားက ဘဝကို ကိုယ်က အလွန်ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး တွယ်ဖက်ထားတဲ့ ဘဝတဏှာအား အလွန်ကြီးတယ်။ ပြီးတော့ စံစားစံစားနေရတဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာအပေါ်မှာ စွဲမက်နေတဲ့ ကာမတဏှာဆွဲအား အလွန်ကြီးတယ်။ အဲဒီဆွဲအားတွေနဲ့ ဘဝခရီးကို အရှိန်ပြင်းစွာလိမ့်နေတာ။ မောင်းရတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့ဟာသူ လိမ့်နေတာ။ လိမ့်နေလို့ အန္တရာယ်ကြီးတယ်၊ ဘေးရန်များတယ်။ ဘဝခရီးဟာ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးတယ်။ အလွန်ဘေးရန်များတယ်ဆိုတာ ဒီပညာများကို သင်ပေးလို့ အန္တရာယ်ကို အန္တရာယ်မှန်းသိတယ်။ ဘေးရန်ကို ဘေးရန်မှန်းသိတယ်။

ဒီအန္တရာယ်တွေ ဖြစ်နေတာသည် ဆွဲအားကြောင့်။ ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာ။ အဲဒါတွေက အတ္တဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အစိုင်အခဲကြီးနဲ့ ပူးပြီး ဆွဲနေတာ။ ကားကြီးကလည်း အစိုင်အခဲကြီးနဲ့မဟုတ်လား။ ခန္ဓာကြီးကလည်း အတ္တဒိဋ္ဌိ အစိုင်အခဲကြီးနဲ့။ ဆွဲအားက ကာမတဏှာ၊ ဘဝတဏှာတွေ။ အဲဒီဆွဲအားတွေနဲ့ ဘဝခရီးကို အတင်းမောင်းခိုင်းနေတာ။ မောင်းနေရတာ။

အဲဒါကို သဘာဝတရားတွေနဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီးတော့ ကိုယ့်အဖြစ်၊

ကိုယ့်အကြောင်းကို သိမှ။ ဘင်္ဂဉာဏ်၊ အာဒိနဝဉာဏ်၊ ဘယဉာဏ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ မကြားဖူးဘူးလား။ ဘင်္ဂဉာဏ်-ဘင်္ဂဉာဏ်လို့ ပြောတာ အပျက်ကိုမြင်တယ်၊ အပျက်ကိုမြင်တယ်လို့ ပြောနေတာ။ ဟောဒီလို တလိမ့်ခေါက်ကွေး ဆင်းနေတာကို ပြောတာ။ မြေကြီးဆွဲအားကြောင့် မော်တော်ကားကြီး တလိမ့်ခေါက်ကွေးဆင်းနေတာကို မြင်တဲ့သဘော ဟာ အပျက်ကိုမြင်တာ။

အဲဒီ ဘင်္ဂဉာဏ်ကိုမြင်မှ ဘယဉာဏ်။ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ သဘောကို မြင်တာ။ အဲဒီဟာတွေက ဉာဏ်ပညာတွေပါ။ အဲဒီဉာဏ်ပညာ တွေက အခုလို ပွားများအားထုတ်တဲ့ ဝိပဿနာပညာကပေးမှ အပျက် ကို အပျက်မှန်းသိတာ၊ ဘေးရန်ကို ဘေးရန်မှန်း၊ အန္တရာယ်ကို အန္တရာယ် မှန်း သိတာပါ။

အဲဒီကျတော့ စတိယာရင်မှ မကိုင်လို့ရှိရင် မရဘူး။ သတိအားနှင့် ကိုင်တာပါ။ သတိအား အလွန်အရေးကြီးမှန်း သိလာပြီ။ သတိအား အလွန်အရေးကြီးနေပြီ။ သတိနဲ့ ဒီဘဝစက်ကြီးကို ထိန်းရမယ်။ ပြီးတော့ သမ္မဇညပညာနဲ့ ထိန်းရမယ်။ သတိအား၊ သမ္မဇညအားနှစ်ပါးနဲ့ အလွန် အရှိန်ပြင်းစွာသွားနေတဲ့ ဘဝစက်ကြီးကို ထိန်းရမယ်။ အဲဒီ ထိန်းနိုင်ဖို့ နည်းပညာ ဘုရားရှင်ကပေးတာ။

ဘင်္ဂဉာဏ်ဆိုတဲ့ အဟုတ်ကို အပျက်ခရီးကြီး မောင်းနေရတာ သိတာ ဘင်္ဂဉာဏ်။ ပြီးတော့ ဘေးအန္တရာယ်တွေ များတယ်ဆိုတာကို သိတာ ဘယဉာဏ်။ ပြီးတော့ အာဒိနဝဉာဏ်-အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ခရီးကြီး မှန်း သိတာ။ အဲဒီလို သိဖို့ဆိုတာ ဘာပါမှတုန်း၊ ဘာဝနာနဲ့ ပွားထားတဲ့

ဝိပဿနာပညာ အဆင့်မြင့်မှ အဟုတ်သိတာ။ အဟုတ်သိမှ အန္တရာယ်ကို အဟုတ်ကြောက်တာ။ အဟုတ်ကြောက်လို့ အဟုတ်ကိုသတိထားပြီး စတီယာရင်နှင့် ဘရိတ်ကိုထိန်း လုပ်ရတယ်။ စတီယာရင်ကိုင်နေတဲ့ဟာ သတိနဲ့ကိုင်ရတာ။ သတိအား အရေးကြီးတယ်။

ခြေထောက်ကနင်းနေတဲ့ လီဗာနဲ့ဘရိတ်ကလည်း အရေးကြီးတယ်။ သမ္ဗုဒ္ဓပညာနဲ့ တူတယ်။ အဲဒီ သတိအား၊ သမ္ဗုဒ္ဓအား၊ အားနှစ်ခုမပါရင် တလိမ့်ခေါက်ကွေးကျသွားမယ်။

အဲတော့ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ အဲဒီလောက်ထိအောင် နက်နက်နဲနဲ သဘာဝ၏အရှိန်အဟုန်တွေ ပြင်းပါလားဆိုတာကို သိမှ။ ဒီအသိမျိုးဟာ ဒီသမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာကို ကြားရနာရမှ ဒီဉာဏ်တွေရတာ။ အဲဒီဉာဏ်တွေကို အခုလိုပွားများတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဉာဏ်စဉ်-ဉာဏ်စဉ်နဲ့ ရွတ်ပါတယ်။ ရွတ်ပေမယ့်လို့ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကိုမသိရင် အဟုတ်မကြောက်ဘူး။

ဒီလို တောင်ပေါ်က လိမ့်ဆင်းနေတဲ့ ကားကြီးဟာ ပျက်ဖို့ဆီကို သွားနေတာ။ အဲဒီလို ပျက်ဖို့ဆီကို သွားနေတဲ့သဘောဟာ ဘင်္ဂဉာဏ်။ အဲဒီကျတော့ ဘေးအန္တရာယ်လို့သိတာ၊ ဘေးရှိတယ်လို့သိတာ ဘယဉာဏ်။ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ခရီးလို့ သိနေတာ အာဒိနဝဉာဏ်။ အဲဒီဉာဏ်တွေဟာ ပါးစပ်က ရွတ်တတ်ရုံနဲ့ မသိဘူး။ အဟုတ် ဥပမာနဲ့နှိုင်းယှဉ်ကြည့်။ အဲဒီကျတော့မှ ဘဝဆိုတာ ဘယ်လောက် ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ သိတာ။

မော်တော်ကားကြီးရဲ့ အလေးချိန်ဟာ အတ္တအထည်ကိုယ်ကြီး။

ဆွဲချနေတာက ကမ္ဘာမြေကြီးရဲ့ ဆွဲအားနဲ့တူတယ်။ ဘာဆွဲအားတုန်း၊ တဏှာ လောဘဆွဲအား။ အဲတော့ ဒိဋ္ဌိဆိုတဲ့ အတ္တဒိဋ္ဌိ၊ ဆွဲအားက တဏှာ လောဘ။ အဲဒီလောဘနဲ့ ဒိဋ္ဌိနဲ့ နှစ်ခု ဆွဲချလို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ဆင်းနေရတာကိုမမြင်ရင် ဘဝရဲ့အန္တရာယ်ကို မသိဘူး။ မသိလို့ ပြုံးပြုံးပြုံးပြုံးနဲ့ ဟန်လုပ်ပြီး စကားတွေပြောပြီး ဘဝခရီးသွားနေတာ။ ပြုံးစရာကို အချိန်မရှိဘူး။ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးတာ။ အလွန်သတိကြီးစွာနဲ့နေမှ ဖြစ်တာ။ အဲဒီလိုသိအောင် ဘုရားက ပညာတွေပေးတော့။

အခု အစဆုံး စတီယာရင်ကိုင်တဲ့ နည်းလေးလောက်ပဲ စတာ။ တည့်တည့်မတ်မတ် ကိုင်တတ်အောင် သတိအား။ ဘရိတ်မှန်မှန်အုပ်တတ်အောင် သမ္မဇညပညာအား။ အဲဒီအားက အစတုန်းက မလုပ်တတ်ဘူး။ အခု လုပ်တတ်အောင် သင်ပေးတာ။ အာနာပါနဲ့ လုပ်။ အာနာပါနဲ့ အလုပ်ဟာ အဲဒီလောက်ထိအောင် ဘဝကိုထိန်းပေးနိုင်တယ်။ အလွန်အန္တရာယ်ကြီးတဲ့ ဘဝဘေးရန်ကို ဒီအာနာပါနဲ့က ထိန်းနိုင်လောက်အောင် အစွမ်းထက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဧကယနော။ တစ်ခုတည်းသော နည်းပညာ ဘုရားရှင်ကပေးတာ။

အဲဒါတွေဟာ လူဖြစ်လာသော်လည်း ဒီပညာမျိုး မရတဲ့လူတွေ ချည်းပဲ။ ဒီပညာမျိုး ရတဲ့လူဟာ အလွန်အလွန် နည်းတယ်။ ရပြီးတော့ အဟုတ်ကျင့်နိုင်တာလည်း အလွန်နည်းတယ်။

အဲဒါတွေဟာ နှိုင်းယှဉ်တတ်မှ ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုသိတယ်။ သံသရာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို သိတယ်။ ဘာဝနာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကိုလည်း သိတယ်။ အားကိုးရာအစစ်မှန်းလည်း သိလာတယ်။ ဘာဝနာမရှိရင် မော်တော်

ကား မမောင်းတတ်ဘဲနဲ့ တလိမ့်ခေါက်ကွေးဆင်းနေတဲ့ ကားကြီးပေါ် ပါနေတာနဲ့အတူတူပဲ။ အဲတော့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ့်အကြောင်းဟာ ဒီ ပညာတွေတတ်လာတော့ ပြုံးစရာ၊ ရယ်စရာ၊ ပျော်စရာ၊ နေစရာအချိန် ရယ်လို့ မရှိဘူး။ အဟုတ် ကြီးကျယ်တဲ့အန္တရာယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ။ အဲဒီလိုသိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသည်သာလျှင် ဘုရားရှင်၏တပည့်သားမြေး က လျာဏပုထုဇဉ်။ ကလျာဏဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အဲဒီလောက်ထိအောင် အသိ ပညာ ကြီးမားမှ။ ဘဝအန္တရာယ်ကိုသိမှ ဘင်္ဂဉာဏ်၊ ဘယဉာဏ်တွေကို နားလည်တာ။

အဲဒီဉာဏ်အားကြီးက မိမိစိတ်ကို သတိပေးနေတာ။ ဒီပညာတွေ က သတိပေးနေတာ။ အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ ဘဝဆွဲအားကြီးက နှိပ်စက်နေ တာ အမှန်လို့ သတိပေးနေတာပါ။ ဒီတော့မှ သတိရှိစွာနဲ့ ဘဝခရီးကို မောင်းနှင်ရမှာ။ အဲဒီကျတော့ သတိအားလည်း ကောင်းရမယ်။ သမ္ဗုဒ္ဓ ပညာအားလည်း ကောင်းရမယ်။ သတိနဲ့ သမ္ဗုဒ္ဓပညာ ကောင်းအောင် ဝီရိယလည်း ကောင်းရမယ်။

အဲတော့ ဒီလိုဘဝမျိုး၊ ဒီအဖြစ်မျိုးရပြီးတော့ ဒီပညာမျိုးရတယ် ဆိုတာ နည်းနည်းနောနောမဟုတ်ဘူး။ အလွန်ကြီးမြတ်သော အခွင့်အ ရေး။ ထူးသောအခွင့်အရေးကို ရရှိတာပါ။ ရရှိထားတဲ့ဟာကို မလွတ်စေ နဲ့။ လက်က လွတ်သွားဖို့ အလွန်လွယ်တယ်။ အရှိန်ကြီးက အလွန်ပြင်း တာ။ အဲတော့ လက်ထဲက မလွတ်နဲ့။ ရထားတဲ့တရားလေးကို စွဲစွဲမြဲမြဲ ဆုပ်ထား။ အားထုတ်။ မဟုတ်ရင် နောက်ဘဝ ဘာမှန်းမသိဘူး။

မိမိရဲ့ဘဝကိစ္စကို မိမိကိုယ်တိုင် ထိန်းသိမ်းပြီးတော့ ဘဝစက်ကြီး

ကိုမောင်းတတ်ဖို့ အခုလိုပညာတွေ သင်ယူတယ်။ လေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်တယ်။ နာမ်ရုပ်လေ့ကျင့်ခန်းအလုပ်ဟာ မော်တော်ကားကြီး မောင်းတဲ့အခါ တလိမ့်ခေါက်ကွေးမဖြစ်အောင် ထိန်းနိုင်ဖို့ ပညာသင်နေတာ (လက်ကိုင်ကိုင်တတ်အောင်၊ ဘရိတ်ထိန်းတတ်အောင်)။ အခု အဲဒီအလုပ်နဲ့ ထပ်တူပဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားတွေ ပွားနေတာ။ အဲဒီမှာ ကာယာနုပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း၊ ကောဋ္ဌာသတွေကို ရှုမှတ်ရတယ်။ ကောဋ္ဌာသတွေရဲ့ အလုပ်လုပ်ပုံကို သင်ယူတယ်။ ပြီးတော့ အခုဝင်နေထွက်နေတဲ့ ဝင်လေထွက်လေလေးကို ရှုမှတ်တယ်။

အဲဒီမှာ ဝင်လေထွက်လေလေး ဝင်တာထွက်တာသိရုံနဲ့ ဒီအဓိပ္ပာယ်တွေ မသိဘူး။ ဘာပါမှတုန်း၊ ပညာပါမှ။ ဘာပညာတုန်း၊ ဝိပဿနာပညာ ပါမှ။ ဝိပဿနာပညာ မိမိမှာ တည်နေဖို့အတွက် သမ္မဇညပညာနဲ့ သုံးရမယ်။ သတိအားနဲ့ ထိန်းရမယ်။

အဲဒါဟာ ဘုရားရှင်ပေးခဲ့သော ဘဝနေနည်း။ သံသရာခရီးလျှောက်နည်း။ ဘာအားနဲ့တုန်း၊ သတိအား၊ သမ္မဇညပညာအား။ အဲဒီဟာ အလွန်အရေးကြီးတယ်။ ရထားတာလေးကို မလွှတ်နဲ့။ ကိုင်နိုင်အောင် ကိုင်ထား။ ဘဝအရှိန်ကြီးက အလွန်ပြင်းတယ်။ မသိတဲ့လူတွေ သာလျှင် ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ဘဝခရီးကိုသွားနေတာ။ ဘာကိုမသိတာတုန်း၊ အန္တရာယ်ကို မသိဘူး။ ဘေးရန်ကို မသိဘူး။ အခု ဘုရားတပည့်သားမြေးများကတော့ အန္တရာယ်ကိုသိတယ်။ ဘဝ၏အန္တရာယ်၊ သံသရာ၏ အန္တရာယ်ကို အဟုတ်သိပြီ။ သိတော့ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ် မှန်မှန်ကန်ကန် မောင်းနှင်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်ပါ။ ဒီလေ့ကျင့်ခန်းမှမရှိရင် မ

မောင်းတတ်ဘူး။ မမောင်းတတ်ရင် ဒုက္ခတွေက ရောက်မှာ။

မိမိမှာရှိနေတဲ့ အချိန်ရတိုင်းရတိုင်း ဒီပညာတွေကို နှလုံးသွင်းပါ။
ဆင်ခြင်ပါ။ နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်တယ်ဆိုတာ ဝိပဿနာဘာဝနာ ပွားနေ
တာ။ အဲဒီလိုမှမလုပ်ရင် ကိလေသာတွေက သယ်သွားမှာ။ ကိလေသာ
တွေဆိုတာ အခုပြောတဲ့ဆွဲအားတွေက သယ်သွားမှာ၊ ချောက်ထဲကျ
အောင် ပို့မှာ။

ဓမ္မမိတ်ဆွေများ ဘုရားရှင်၏ တပည့်သားမြေးတွေပီသစွာ က
လျာဏပုထုဇဉ်များ ဖြစ်ပြီးတော့ လမ်းကောင်းလမ်းမှန်ပေါ်မှာ မိမိဘဝ
ကို သတိအား၊ သမ္ဗုဒ္ဓအားနဲ့ ထိန်းသိမ်း၍ မြင့်သောဘဝ၊ မြတ်သော
ဘဝရောက်အောင် တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ။

သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။